

Sygn. akt II CSK 647/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku E. [...] Spółki Akcyjnej w G.
Oddział w S.
przy uczestnictwie M. S.
o stwierdzenie zasiedzenia służebności,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 6 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 marca 2015 r., sygn. akt VII Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.) .

W sprawie nie występuje podstawa pozwalająca na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jakkolwiek skarżący powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1

pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.c., a więc powołał się na występowanie wszystkich przewidzianych w ustawie przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Najdalej idąca przesłanka, nieważności postępowania, nie została nawet sprecyzowana, co powinno nastąpić przez wskazanie, które z wymienionych w art. 379 punkty 1-6 k.p.c. uchybień procesowych spowodowało, że, zdaniem skarżącego, postępowanie jest dotknięte nieważnością.

Z obszernego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynika również żadne zagadnienie prawne. Występujące w sprawie zagadnienie prawne powinno być sformułowane w sposób odpowiadający przedstawieniu pytania w trybie art. 390 § 2 k.p.c., a ujęta w nim wątpliwość winna być nierozwiązana dotąd w orzecznictwie. Skarżący powinien był więc nie tylko sformułować to zagadnienie prawne ale nadto, uzasadniając je, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia wniesionej skargi. Skarżący nie uczynił zadość tym wymaganiom.

Powołując się z kolei na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący nie wyszczególnił żadnych konkretnych przepisów prawnych, które wymagają wykładni, a stosowanie których wywołuje rozbieżności w orzecznictwie czy też budzi poważne wątpliwości; powoduje to, że badanie zasadności tej przesłanki nie jest możliwe.

Powołana przez skarżącego przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., w postaci oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, występuje wówczas gdy zaskarżone nią orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie rozumieć należy jako widoczną natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia SN z dnia 19 października 2012 r. II SK 11/12- nie publ., z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Taka sytuacja w sprawie nie występuje.

Tym samym więc brak jest podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dodać należy, że twierdzenia skarżącego zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że do 31 stycznia 1989 r. właścicielem nieruchomości obciążonej jak i posiadaczem służebności gruntowej przesyłu oraz właścicielem nieruchomości władnącej był Skarb Państwa pozostają w sprzeczności z ustaleniami Sądów obu instancji, z których wynikało, że nieruchomość oznaczona jako działka nr 245/4 utraciła status nieruchomości Skarbu Państwa z dniem 8 czerwca 1966, a nieruchomość oznaczona jako działka nr 259/2 – z dniem 7 lipca 1988 r. Zauważa się też, że jeżeli upływ terminu zasiedzenia działki nr 245/4 nastąpił na rzecz poprzednika prawnego wnioskodawcy z dniem 1 stycznia 1988 r., to wskazanie w sentencji postanowienia nazwy istniejącego w tej dacie tego poprzednika, mimo jego następczej likwidacji, nie jest nieprawidłowe.

W świetle powyższego, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. i § 7 pkt 3 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

db